

Nota van toelichting

I. ALGEMEEN

1. Inleiding

Deze algemene maatregel van bestuur (verder: het besluit) strekt tot uitvoering van de Wet ter Bescherming Koopvaardij. De nadere uitvoeringsregels zijn opgenomen in de Regeling bescherming koopvaardij (PM). Het besluit voorziet in regels over de volgende onderwerpen:

- Aanwijzing zeegebied waarop de wet van toepassing is
- Toestemmingsprocedure per te beschermen transport
- Toegestane geweldsmiddelen en nadere geweldsinstructie
- Certificering van en vergunningverlening aan maritieme beveiligingsbedrijven
- Bescherming van persoonsgegevens.

Wijze van totstandkoming, voorhangprocedure

Op de in dit besluit vervatte regels over de toestemmingsprocedure, de nadere geweldsinstructie en de verwerking van beeld- of geluidsopnamen van incidenten waarbij de gewapende particuliere beveiligers van hun geweldbevoegdheden, op het schip, gebruik hebben gemaakt, is een voorhangprocedure bij de beide Kamers der Staten-Generaal van toepassing (artikelen 4, vijfde lid, 9, negende lid en 11, zesde lid, van de wet). Daartoe wordt het ontwerpbesluit, nadat daarover is geadviseerd door de Afdeling advisering van de Raad van State, aan de beide Kamers gezonden. Er is sprake van een lichte voorhangprocedure (de gecontroleerde delegatie van Ar 2.36). Deze houdt in dat de beide Kamers in de gelegenheid worden gesteld om zich over het ontwerp uit te spreken, alvorens de Minister van Justitie en Veiligheid de voordracht tot vaststelling van dit besluit aan de Koning kan doen.

[PM voorhang ontwerpbesluit bij parlement t.z.t. tegelijkertijd met de ontwerp-Regeling bescherming koopvaardij met daarin o.a. het Kustwachtformulier ex. art. 4 van de wet, de rapportage- en meldformulieren ex art. 12 van de wet, aanwijzing van (delen van) de BPM5 ex art. 1 onder c van de wet]

2. Wettelijk en internationaalrechtelijk kader

2.1 Wet ter bescherming koopvaardij

De Wet ter Bescherming Koopvaardij – een initiatiefwet, hierna ook: de (Nederlandse) wet – maakt mogelijk dat onder Nederlandse vlag varende koopvaardij schepen zich laten beschermen door gewapende particuliere beveiligers van een maritiem beveiligingsbedrijf dat over een vergunning van de Minister van Justitie en Veiligheid beschikt, indien zij door het in dit besluit aangewezen zeegebied varen. Het gaat om zeegebieden waar piraterijgevaar is te duchten en waarbij van overheidswege geen bescherming aan koopvaardij schepen kan worden geboden. Vooralsnog wordt alleen het Somalische piraterijgebied aangewezen, rondom de Hoorn van Afrika. Het betreft strategische doorvaarroutes voor koopvaardij schepen. Het rapport van de Verenigde Naties luidde in 2011 de noodklok over de situatie in dit gebied en leidde tot tal van internationale initiatieven, zoals het inrichten van internationale militaire steunvoorzieningen, zoals het Maritime Security Centre Horn of Africa (MSCHOA/EU NAFVOR).¹ Indien daar aanleiding toe is, zullen ook andere risicogebieden kunnen worden aangewezen.

¹ Rapport van de UN Special advisor to the Secretary-General on Legal Issues Related to Piracy off the Coast of Somalia van 24 januari 2011 (S2011/30).

De wet kent een vijftal belangrijke elementen:

- Het *eerste element* betreft het *geweldsmonopolie* dat zowel bij militaire bescherming als bij particuliere bescherming in volle omvang bij de overheid berust. De voorwaarden waaronder de particuliere beveiligers bevoegd zijn om daadwerkelijk geweld te gebruiken bij dreigend gevaar van piraterij zijn deels in de wet bepaald en deels in dit besluit. Tezamen vormen deze regels de wettelijke gewelddirectie voor de particuliere maritieme beveiligers. De gewelddirectie is toegesneden op het oogmerk van de gewapende bescherming (bescherming schip en opvarenden), de omstandigheden waarin de bescherming wordt geboden (volle zee, dag/nacht, weersomstandigheden etc.) en op de in dit besluit aangewezen semi-automatische schouderwapens en de bijbehorende munitie.

Het uitgangspunt van de Nederlandse wet is dat bescherming van koopvaardijtransporten door aangewezen zeegebieden zoveel mogelijk wordt geboden door militairen, overeenkomstig het operationeel concept van de Commandant der Strijdkrachten. Bescherming van overheidswege is daarmee de eerste optie. Alleen als die gevraagde bescherming niet of niet binnen redelijke termijn kan worden geboden, komt bescherming met particuliere beveiligers van een vergund maritiem beveiligingsbedrijf van een transport door het aangewezen zeegebied aan de orde.

- Het *tweede element* is *certificering, accreditatie en vergunningverlening* aan maritieme beveiligingsbedrijven. Certificering en accreditatie zijn internationaal gezien gangbare vormen van zelfregulering ten aanzien van bedrijven die gewapende maritieme beveiligingsdiensten verlenen ("soft law"). De inrichting van de Nederlandse vergunningverlening sluit aan bij deze zelfregulering. Ingevolge artikel 13, tweede lid, van de wet, wordt in dit besluit een set van internationale normen (ISO normen) en nationaalwettelijke regels vastgesteld waaraan een maritiem beveiligingsbedrijf moet voldoen om een certificaat als bedoeld in artikel 1 onder d van de wet te verkrijgen dat bij de aanvraag voor een vergunning als bedoeld in artikel 3 van de wet moet worden overgelegd. Een certificaat kan worden verkregen bij een door de Minister van Justitie en Veiligheid aangewezen geaccrediteerde certificerende instelling (artikel 15 van de wet). De accrediterende instantie dient een erkende instantie te zijn als bedoeld in artikel 14 van Verordening (EG) nr. 765/2008 van het Europese Parlement en de Raad of een daartoe bevoegde instantie van een derde land dat partij is bij een voor Nederland bindend verdrag dat een gelijkwaardig beschermingsniveau biedt als een erkende instantie (artikel 1, onder b, en 15 van de wet). Artikel 13, tweede lid, is bij nota van wijziging ingevoegd in het (initiatief-)wetsvoorstel. Achtergrond daarvan was, dat de vergunningverlening moet borgen dat de vergunninghouder niet alleen aan verschillende relevante ISO-normen voldoet, maar ook aan de bij en krachtens de wet gestelde Nederlandse regels.² De vergunningverlening aan een maritiem beveiligingsbedrijf zal vooralsnog worden opgedragen aan de Inspectie Leefomgeving en Transport (ILT), die daartoe in mandaat namens de Minister van Justitie en Veiligheid zal besluiten.³

Het besluit bevat echter ook een voorziening ("terugvaloptie") voor het geval de aanvrager certificaten overlegt die niet met inachtneming van de Nederlandse regels zijn afgegeven. In dat geval zal de vergunningverlenende instantie (de Inspectie Leefomgeving en Transport) de aanvullende toets op de Nederlandse regels voor haar rekening nemen. Uit een verkennende oriëntatie blijkt dat certificerende instellingen nog uiterst terughoudend zijn om zich bij hun certificering in te laten met de regelgeving van vlaggenstaten. Om die reden lijkt het

² Inhoudelijk bestond de behoefte het gesloten stelsel van het wetsvoorstel te doorbreken om de vergunning niet op grond van uitsluitend internationale normen te verlenen, Kamerstukken II 2017/18, 34558, nr. 13.

³ Ingevolge artikel 10:4 Awb (mandaat aan een niet-ondergeschikte).

aangewezen om ook met een scenario rekening te houden waarin certificaten niet met inachtneming van de Nederlandse regels zijn afgegeven en waarin, daaraan voorafgaand, de Minister van Justitie en Veiligheid, niet tot een aanwijzing ex artikel 15, tweede lid, van de wet kunnen overgaan omdat de instelling niet over de vereiste accreditatie beschikt.⁴ Om de bij dit scenario aansluitende voorziening juridisch waterdicht te maken, wordt een technische aanpassing van de initiatiefwet voorbereid.

- Het derde element is de toestemmingsprocedure die de reder voorafgaand aan een transport waarvoor hij bescherming nodig acht doorloopt. Daarvoor dient hij een aanvraag in bij het in dit besluit aangewezen loket, het Kustwachtcentrum, dat in mandaat beslist op de aanvraag om toestemming namens de Minister van Justitie en Veiligheid. De toestemming wordt verleend nadat gebleken is dat militaire bescherming niet of niet binnen redelijke termijn kan worden geboden en aan alle overige voorwaarden is voldaan. Dit besluit werkt de toestemmingsprocedure uit. Deze toestemmingsprocedure heeft onder andere een relatie met de beschermingsmaatregelen die reders en kapitein op grond van de wet verplicht zijn te nemen, voorafgaand en tijdens een transport door het aangewezen zeegebied. Deze maatregelen zijn onder meer afhankelijk van het type schip, vaarsnelheid en accommodatieplan. De Regeling bescherming koopvaardij wijst daartoe (delen van) de zogeheten “BMP5” aan. Deze Best Management Practices to Deter Piracy and Enhance Maritime Security in the Red Sea, Gulf of Aden, Indian Ocean and Arabian Sea zijn speciaal voor het aangewezen zeegebied ontwikkeld en opgesteld door de sector en bevatten alle redelijkerwijs mogelijke beschermingsmaatregelen.⁵ Met het aanwijzen van (delen van) deze BMP5 in voornoemde Regeling worden dit wettelijke regels, waarop bij niet-naleving kan worden gehandhaafd.⁶
- Het *vierde element* betreft het *overheidstoezicht* op de naleving van de Nederlandse wetgeving door de vergunde maritieme beveiligingsbedrijven en de (bestuurs- en strafrechtelijke) handhaving van de wetgeving. Het toezicht richt zich op verschillende niveaus. Ten behoeve van het overheidstoezicht wordt na afloop van elk transport waarop particuliere maritieme beveiliging is ingezet, aan de Minister van Justitie en Veiligheid gerapporteerd. Deze verplichting rust zowel op de teamleider als de kapitein. Ten behoeve van de strafrechtelijke verantwoording van het aangewende geweld maakt de kapitein onverwijld melding –aan het openbaar ministerie- van iedere aanwending van geweld en van ieder gebruik van handboeien. Daarbij is ook gelegenheid voor een nadere duiding van de verplicht mee te zenden beeld- en geluidsopnamen die bij dreigend gevaar van piraterij op last van de teamleider door het particulier maritiem beveiligingspersoneel zijn gemaakt. Daarnaast wordt toezicht gehouden op de naleving van de voorwaarden die verbonden zijn aan de verleende vergunning voor het verrichten van maritieme beveiligingswerkzaamheden. Dat toezicht betreft de certificeringseisen en de overige eisen die bij of krachtens de wet worden gesteld aan het verkrijgen van een vergunning.
- Het *vijfde element* betreft de omgang met *buitenlandse vergunningen of beschikkingen* die door een daartoe bevoegde instantie van een derde staat zijn afgegeven voor het verrichten

⁴ Op grond van artikel 15, tweede lid, van de wet wijst de Minister van Justitie en Veiligheid een certificerende instelling slechts aan indien deze over een accreditatie beschikt die inhoudt dat zij competent is voor het verstrekken van certificaten overeenkomstig artikel 13, tweede lid, van de wet.

⁵ De BMP worden opgesteld door een aantal belangrijke partijen uit de maritieme industrie, zoals BIMCO, Intertanko, verzekeraars etc. De BMP zijn aanbevolen aan de lidstaten en de maritieme sector via een IMO Circulaire (MSC1/Circ.1339).

⁶ De delegatiegrondslag voor het regelen van verplicht te nemen zelfbeschermingsmaatregelen is opgenomen in artikel 1 onder c van de wet.

van maritieme particuliere beveiligingswerkzaamheden aan boord van koopvaardij schepen (artikel 3, derde lid, van de wet).⁷ Bij gebrek aan Europese of internationale harmonisatie van regelgeving is in beginsel elke vlaggenstaat bevoegd om gewapende maritieme beveiliging, in het belang van de veiligheid, te reguleren, met alle verschillen van dien. Dit is ook bij het opstellen van de initiatiefwet onder ogen gezien. Om die reden – onderling afwijkende wettelijke systemen - kent de wet aan de Minister van Justitie en Veiligheid de bevoegdheid toe om door middelen van beleidsregels te verduidelijken hoe de Nederlandse vergunningseisen zich verhouden tot die ten aanzien van buitenlandse vergunningen.⁸ Een maritiem beveiligingsbedrijf dat over een buitenlandse vergunning beschikt, kan in de beleidsregels lezen aan welke Nederlandse eisen het zou moeten voldoen om ook in het bezit van een Nederlandse vergunning te komen, waarna het zijn diensten ook kan aanbieden aan reders die koopvaardij schepen onder Nederlandse vlag hebben varen.⁹ De Nederlandse vergunning beoogt een hoog niveau van waarborgen te bieden voor gewapende particuliere beveiligingswerkzaamheden aan boord van in Nederland geregistreerde schepen (artikel 3, derde lid, van de wet).¹⁰

Ten slotte zij voor de goede orde vermeld dat de Nederlandse wet niet alles rondom gewapende koopvaardijbescherming regelt.

- In de eerste plaats bevat de wet geen voorschriften over (de procedure tot) het verkrijgen van militaire bescherming op koopvaardij schepen. De wet is gericht op het verkrijgen van particuliere maritieme beveiliging indien militaire bescherming niet mogelijk is. In de regelgeving en in de praktijk is een en ander echter niet los van elkaar te zien, gezien het uitgangspunt van de wet (“VPD, tenzij).” Zo vervult het Kustwachtcentrum voor beide vormen van bescherming de loketfunctie. Ook bevat artikel 5 van de wet een bepaling die de Minister van Defensie de bevoegdheid geeft de ontvangen gegevens waarbij beveiliging van een transport wordt aangevraagd zo nodig te delen met de Minister van Justitie en Veiligheid.
- In de tweede plaats bevat de wet geen regels over de zogeheten floating armouries (ook wel: vessel based armouries), waarvan particuliere maritieme beveiligingsbedrijven gebruik kunnen maken bij opslag van door hen bij de beveiliging van koopvaardij schepen te gebruiken wapens en munitie. Soms zijn deze opslagplaatsen een soort “drijvende hotels”, waar particulier maritiem beveiligingspersoneel, dat door verschillende (vergunde) maritieme beveiligingsbedrijven wordt ingezet, kortere of langere tijd kan verblijven. Om de opslag van vuurwapens en munitie op een schip niet onmogelijk te maken voor maritieme beveiligingsbedrijven, verwijst artikel 5.10 van dit besluit naar contractuele afspraken die (medewerking aan) periodieke controle omvatten.
- De wet regelt evenmin wat er moet gebeuren met overmeesterde piraten die aan boord zijn gekomen en zijn aangehouden. Zowel de kapitein als de particuliere beveiligers kunnen bij ontdekking op heterdaad van een strafbaar feit een aanhouding verrichten (artikel 10, tweede en derde lid, van de wet). De wet regelt daarnaast dat het particulier maritiem beveiligingspersoneel bevoegd is om handboeien bij aangehouden personen aan te leggen, indien de aangehouden personen zich trachten te onttrekken aan hun aanhouding of indien zij een gevaar vormen voor hun eigen leven of veiligheid of het leven of de veiligheid van

⁷ Particuliere beveiligingsdiensten zijn uitgezonderd in artikel 2, tweede lid, onder k, van de Dienstenrichtlijn.

⁸ Zo kent het Verenigd Koninkrijk geen wettelijke regeling maar een Interim Guidance to UK Flagged Shipping on the Use of Armed Guards to Defend Against the Threat of Piracy in Exceptional Circumstances (2015), afkomstig van het Department for Transport.

⁹ Zie over in- en uitvlaggen van schepen en het level playing field, Kamerstukken II 34558, nr. 6, blz.4.

¹⁰ Zie voor toelichting Kamerstukken II 2017/18, 34558, nr. 13.

anderen en die onttrekking onderscheidenlijk dat gevaar niet op een andere wijze kan worden voorkomen (artikel 10, tweede lid, van de wet). Ook bepaalt de wet dat zij de aangehouden personen onverwijld overleveren aan de kapitein (artikel 10, derde lid, van de wet) en dat vervolgens het bepaalde in titel VIA van het vierde boek van het Wetboek van Strafvordering van overeenkomstige toepassing is (o.a. de voorgeleiding van de verdachte aan de (hulp)officier van justitie). Uiteraard wordt door de bemanning of de beveiligers aan eventuele gewonde personen de noodzakelijke medische verzorging geboden. Aangezien het in de rede ligt dat het particulier maritiem beveiligingspersoneel in een volgende zeehaven het schip verlaat, is het aan de kapitein en de reder, om in contact met buitenlandse en/of Nederlandse instanties een oplossing te vinden voor de aangehouden personen.¹¹ Ook zullen zij de zorg hebben voor eventuele dodelijke slachtoffers.

2.2 Andere relevante wetten

2.2.1 AVG/UAVG

Bij de uitwerking van de delegatiegrondslagen in de Wet ter Bescherming Koopvaardij in dit besluit en de ministeriële regeling is ook met andere Europese en nationale wetten rekening gehouden. Zo zijn in bredere zin ook de Algemene verordening gegevensbescherming (AVG) en de Uitvoeringswet Algemene verordening gegevensbescherming (UAVG) van belang. Beide wettelijke regelingen zijn relevant voor de verwerking van persoonsgegevens door zowel private actoren (maritieme beveiligingsbedrijven, de geaccrediteerde certificerende instellingen en de accrediterende instantie) als de betrokken overheidsinstanties, zoals het Kustwachtcentrum, het Ministerie van Defensie, de ILT en het openbaar ministerie.

Volgens de AVG is verwerking van persoonsgegevens alleen toegestaan als die verwerking rechtmatig is: er dient sprake te zijn van een duidelijk omschreven doel voor de verwerking, een grondslag zoals genoemd in artikel 6 van de AVG én er dient – in geval van verwerking van strafrechtelijke persoonsgegevens of gezondheidsgegevens - in de AVG of de UAVG te zijn voorzien in een uitzonderingsgrond op het algemeen verwerkingsverbod van deze bijzondere persoonsgegevens. Als de verwerking rechtmatig is dient deze vervolgens te voldoen aan zorgvuldigheidsvereisten, zoals het treffen van beveiligingsmaatregelen, het vereiste van dataminimalisatie, transparantie over en kwaliteit van gegevens.

De grondslagen voor de gegevensverwerking door de private actoren zijn gelegen in de artikelen 6, eerste lid, onder a, b en c. Voor zover er gezondheidsgegevens of strafrechtelijke gegevens worden verwerkt, zijn ook de artikelen 9, tweede lid, onder a en b, en 30 UAVG respectievelijk 31 t/m 33 UAVG van belang. Voor de betrokken overheidsinstanties kan de grondslag voor de verwerking van persoonsgegevens worden gevonden in artikel 6, eerste lid, onder c en e, AVG. In het kader van vergunningverlening en toezicht zijn de genoemde artikelen van de UAVG eveneens van belang. Voor het openbaar ministerie en de met strafrechtspraak belaste organen geldt het regime van de Wet justitiële en strafvorderlijke gegevens.

Artikel 11 van de wet is een voorbeeld van een wettelijke verplichting voor zowel private actoren als overheidsinstanties om bepaalde persoonsgegevens (beeld- en geluidsopnames van piraterij-incidenten) te verwerken. Deze verplichting dient verschillende doeleinden. Voor vergunde maritieme beveiligingsbedrijven is dat het verwerken van de opnames in het kader van de naleving van de wet en de ordelijkheid van de bedrijfsvoering (certificering) en het kunnen afleggen van verantwoording

¹¹ Zie voor een zaak waarin de aanhouding van Somalische piraten door Deens overheidspersoneel is verricht en de piraten naar Nederland werden overgebracht en zijn veroordeeld op grond van artikel 381 WvSr: Rb R'dam 17 juni 2010 (ECLI:NL:RBROT:2010:BM8116).

aan de toezichthoudende en handhavende overheidsinstanties. Voor de overheidsinstanties gaat het om het invulling geven aan de toezichthoudende en handhavende bevoegdheden.

2.2.2 Algemene wet bestuursrecht (Awb)

Voor de overheid is daarnaast bij de toepassing van de Wet ter bescherming Koopvaardij en de daarop gebaseerde regelgeving ook de Algemene wet bestuursrecht (Awb) van belang. Deze wet bevat algemene regels voor de overheid over het op zorgvuldige wijze voorbereiden en nemen van Awb-besluiten door (of in mandaat namens) de Minister van Justitie en Veiligheid (i.c. toestemming, vergunning, aanwijzing), het uitvoering geven aan nalevingstoezicht en de bestuursrechtelijke handhaving (w.o. het nemen van sanctiebesluiten). De Awb regelt ook de rechtsbescherming tegen overheidsbesluiten, op verzoek van belanghebbenden.

2.2.3 Arbeidswetgeving en arbeidsomstandighedenwetgeving

De vergunde maritieme beveiligingsbedrijven zijn gebonden aan de Nederlandse arbeidswetgeving en de Nederlandse arbeidsomstandighedenwetgeving. De wet lijkt ervan uit te gaan dat het particulier maritiem beveiligingspersoneel "in dienst is" bij het vergunde maritiem beveiligingsbedrijf (zie artikel 1, onder m, van de wet). Dat betekent dat met de op onder Nederlandse vlag varende schepen in te zetten particuliere beveiligers een arbeidsovereenkomst is gesloten. Tegelijkertijd lijkt de wet ook uit te gaan van andere, meer flexibele arbeidsrelaties, zoals inhuur van zelfstandigen (zie artikel 1, onder j, van de wet).¹² Deze laatste interpretatie geeft de praktijk meer ruimte. Voorts geldt dat ook de Nederlandse arbeidsomstandighedenwetgeving (werk- en rusttijden van zeevarenden én particuliere beveiligers) van toepassing is op onder Nederlandse vlag varende koopvaardij schepen.

2.4 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en Zeerechtverdragen

Niet alleen in dit besluit, maar ook in de Regeling bescherming koopvaardij, is acht geslagen op de relevante internationale verdragen waarbij Nederland partij is, zoals het EVRM en verschillende zeerechtverdragen, zoals het Internationaal Verdrag voor de beveiliging van mensenlevens op zee (SOLAS), het Verdrag van de Verenigde Naties inzake het recht van de zee (UNCLOS) en het Verdrag tot bestrijding van wederrechtelijke gedragingen gericht tegen de veiligheid van de zeevaart (SUA).

Het EVRM is zowel relevant voor de (vergunde) maritieme beveiligingsbedrijven en de door hen in te zetten particuliere beveiligers als voor de met vergunningverlening, toezicht en handhaving belaste overheidsinstanties. Het gaat o.a. om de eerbiediging van de artikelen 2 (recht op leven), 3 (folterverbod) en 5 (recht of vrijheid en veiligheid), artikel 6 (recht op een eerlijk proces) en artikel 8 (recht op de persoonlijke levenssfeer en de lichamelijke integriteit) van het EVRM. Het belangrijkste is dat de wettelijke geweldsinstructie een goed evenwicht waarborgt tussen gebruik van geweld, dat altijd aan eisen van proportionaliteit en subsidiariteit moet voldoen, en de eerbiediging van fundamentele mensenrechten.

Aansprakelijkheid Nederlandse Staat

De Nederlandse Staat kan op grond van het EVRM en de internationale zeerechtverdragen door derde staten worden aangesproken op het optreden van gewapende particuliere beveiligers aan boord van Nederlandse schepen. Hierbij kan worden gedacht aan incidenten, op volle zee of in kustwateren, met betrekking tot vuurwapens en geweldgebruik waarbij dodelijke slachtoffers vallen.

2.5 Internationale normen

¹² Vergt (technische) reparatie van de definitie van art. 1, onder m, van de wet omdat de wet de geweldsbevoegdheden alleen aan "het maritiem beveiligingspersoneel" toekent, zijnde werknemers waarmee een arbeidsovereenkomst bestaat.

Voorts gelden internationale normen voor maritieme beveiligingsbedrijven die zich aan zelfreguleringsystemen onderwerpen en ervoor zorgen dat zij verschillende onderdelen van hun bedrijfsvoering, laten certificeren. Daarmee borgen zij een goede en ordelijke bedrijfsvoering en een goede uitvoering van hun diensten. Deze internationale normen hebben het karakter van "soft law". Zowel de wet als dit besluit sluiten bij deze vrijwillige certificering aan. Naast al langer bestaande ISO-normen (9000) voor kwaliteitsmanagementsystemen, zijn daar de normen voor transport- en logistiekketens en de normen die speciaal ontwikkeld zijn voor maritieme beveiligingsbedrijven die gewapende beveiligingsdiensten aanbieden en verrichten (28007).

Voor de maritieme beveiligingsbedrijven die een Nederlandse vergunning willen verkrijgen om gewapende particuliere beveiligers aan boord van Nederlandse schepen te mogen inzetten, worden in dit besluit de certificaten van deze drie sets ISO-normen verplicht gesteld. De certificaten kunnen worden verkregen bij de door de Minister van JenV aangewezen geaccrediteerde certificerende instellingen. Voorbeelden van zulke instellingen zijn Lloyd's Register Quality Assurance (LRQA) en MSS Global. Deze instellingen zijn in het Verenigd Koninkrijk geaccrediteerd door het nationale accreditatieorgaan (United Kingdom's National Accreditation Body, afgekort UKAS). De betreffende ISO-normen worden daarmee wettelijke eisen, waarop bij niet naleving ook publiekrechtelijk kan worden gehandhaafd.

3. Toezicht en handhaving

3.1 Toezicht, algemeen

Maritieme beveiliging van schepen betekent dat er sprake van activiteiten ver buiten de Nederlandse landsgrenzen, op zee en in havens. Dat stelt bijzondere eisen aan het bestuurlijke toezicht en indien nodig het toezicht ter plaatse

De wet- en regelgeving voorziet in overheidstoezicht, uit te oefenen door de bij besluit van de Minister en Justitie en Veiligheid aan te wijzen ambtenaren (artikel 16, eerste lid, van de wet), op de volgende actoren:

- maritieme beveiligingsbedrijven die beschikken over:
 - de in overeenstemming met de internationale normen en de Nederlandse regelgeving verleende certificaten (artikel 13, tweede lid, van de wet en artikel 5.1 van dit besluit);
 - een vergunning.
- geaccrediteerde certificerende instellingen (artikel 15). De Minister van Justitie en Veiligheid wijst een of meer geaccrediteerde certificerende instellingen aan voor de in artikel 5.1 van dit besluit aangewezen ISO-normen. De wet verplicht de certificerende instelling onverwijld een melding te doen aan de minister/ILT van schorsing of intrekking van een door hem aan een maritiem beveiligingsbedrijf verleend certificaat. Ook dient de instelling de schorsing of intrekking van een aan hem verleende accreditatie onverwijld aan de minister te melden.¹³

In beide gevallen zal de ILT zich moeten beraden op de consequenties van deze handelingen van de instelling, zoals intrekking of schorsing van de vergunning van het maritiem beveiligingsbedrijf (artikel 14 van de wet) of, hangende een besluit daarover, het weigeren van de toestemming aan de reder om het desbetreffende bedrijf voor de bescherming van een transport in te schakelen (artikel 2.2, zesde lid, van dit besluit).
- het Kustwachtcentrum dat in mandaat uitvoering geeft aan de toestemmingsprocedure, per transport te doorlopen (artikel 2.2 van dit besluit). Het toezicht zal in samenspraak met de Minister van Defensie vorm krijgen in verband met onderlinge samenwerking tussen de ministers (artikel 5 van de wet).

¹³ Deze verplichting wordt in het aanwijzingsbesluit van de Minister van Justitie en Veiligheid ex artikel 15, tweede lid, van de wet opgenomen.

- andere partijen (overheden of particulieren) waarmee afspraken zijn gemaakt m.b.t. opslag van wapens en munitie op landlocaties in kuststaten die grenzen aan het aangewezen zeegebied, dan wel opslag op een schip in de nabijheid van dat gebied (artikel 5.10 van dit besluit).¹⁴

3.2 Toezichtsbevoegdheden ILT

De door de Minister van Justitie en Veiligheid aangewezen ambtenaren van vooralsnog de ILT (inspecteurs) beschikken over alle in titel 5.2 van de Algemene wet bestuursrecht rechtstreeks toegekende bevoegdheden (betreden van plaatsen, vorderen van inlichtingen, vorderen van identiteitsbewijs, vorderen zakelijke gegevens en bescheiden, onderzoek van zaken en onderzoek van vervoermiddelen). Een ieder is verplicht aan een toezichthouder binnen de door hem gestelde redelijke termijn alle medewerking te verlenen voor zover deze redelijkerwijs kan worden gevorderd (art. 5:20 Awb).

Artikel 16, eerste lid, van de wet bepaalt voorts dat de Minister van Justitie en Veiligheid aan de ambtenaren van de ILT algemene en bijzondere aanwijzingen kan geven. Deze bepaling, die ook elders in de wetgeving voorkomt, is getroffen om zeker te stellen dat de beleidsinhoudelijk verantwoordelijke minister, op vergelijkbare wijze als de Minister van Infrastructuur en Waterstaat dat zou kunnen, aanwijzingen (instructies) kan geven aan de aan te wijzen ambtenaren over het door die ambtenaren uit te voeren toezicht. De ILT valt immers niet onder het gezagsbereik van de Minister van Justitie en Veiligheid. De aanwijzingsbevoegdheid verandert overigens niets aan de verantwoordelijkheden van de ILT. De ILT is verantwoordelijk voor hoe invulling wordt gegeven aan de toezichthoudende verantwoordelijkheden.¹⁵

3.3 Bestuursrechtelijke handhaving, algemeen

Bij overtreding van certificeringsvoorwaarden of vergunningvoorschriften staan voor de maritieme beveiligingsbedrijven allereerst het desbetreffende certificaat en de vergunning op het spel. Daarnaast stellen zij bovendien nieuwe beschermingsopdrachten van reders in de waag. Immers, als een certificaat is geschorst of ingetrokken, zal er al dan niet tijdelijk geen toestemming door de Minister van Justitie en Veiligheid worden verleend aan reders om het desbetreffende maritieme beveiligingsbedrijf te contracteren.

Daarnaast kunnen vergunde (en gecertificeerde) maritieme beveiligingsbedrijven ook te maken krijgen met al dan niet tijdelijke aanscherpingen van de voorwaarden of controle-intensiteit, indien bij een controle door een certificerende instelling of door de ILT is gebleken dat de bedrijfsvoering niet op orde is of andere onregelmatigheden zijn geconstateerd.

Voorts riskeren de maritieme beveiligingsbedrijven een bestuurlijke boete van ten hoogste 20.750 euro (de vierde categorie van artikel 23, vierde lid, van het Wetboek van Strafrecht), bij overtreding of onvoldoende naleving van de wettelijke voorschriften (bijv. de rapportageverplichting van artikel 12 van de wet), of de afwijzing van een aanvraag tot verlenging van de vergunning of een nieuwe vergunning.

De teamleider en de kapitein riskeren een bestuurlijke boete van 20.750 euro bij overtreding van de rapportage- en meldingsvoorschriften aan de Minister van Justitie en Veiligheid en het openbaar ministerie.

4. Verantwoording gebruik van geweldsbevoegdheden

¹⁴ Zie Kamerstukken I 2018/19, nr. D

¹⁵ Vgl. de Aanwijzingen inzake de rijksinspecties, Stcrt. 2015, 33574. De bevoegdheid zal alleen worden ingezet als ultimum remedium. Ook wordt de bevoegdheid niet gemandateerd. Bovendien geldt dat voordat een aanwijzing wordt gegeven die substantiële gevolgen heeft voor de uitvoering van het werkprogramma of belangrijke gevolgen heeft voor de capaciteit van de ILT, deze wordt afgestemd met de Minister van Infrastructuur en Waterstaat. Voor bijzondere aanwijzingen gelden aanvullende procedureregels.

Zoals in paragraaf 2 al aan de orde kwam, doet de kapitein onverwijld een melding aan het openbaar ministerie indien het particulier maritiem beveiligingspersoneel geweldsbevoegdheden heeft aangewend of handboeien heeft aangelegd. Hij voegt beeld- en geluidsopnamen van het gebruik van deze bevoegdheden bij de melding. De wet verplicht het particulier maritiem beveiligingspersoneel tot het maken van beeld- en geluidsopnamen, op instructie van de teamleider, bij dreigend gevaar van piraterij (artikelen 11 en 12 van de wet).

De melding van de kapitein aan het openbaar ministerie stelt de officier van justitie in de gelegenheid om te bezien of het aangewezen is om een onderzoek naar het gebruik van de wettelijke geweldsbevoegdheden van de particuliere beveiligers in te stellen en afhankelijk van de uitkomst daarvan, een beslissing te nemen omtrent strafrechtelijke vervolging. De nadruk zal daarbij liggen op toetsing aan de wettelijke regels van de geweldsinstructie (artikel 9 van de wet en artikel 3.4 van het besluit). Bij de beoordeling van het geweldgebruik zullen de beeld- en geluidsopnamen worden betrokken. Bij het meezenden van de beeld- en geluidsopnamen (onderdeel van de rapportages en melding) aan de minister respectievelijk het openbaar ministerie kunnen de teamleider en de kapitein een nadere duiding van het incident geven. Deze informatie biedt zicht op de omstandigheden van het geval en de loop van de gebeurtenissen waarbij de beveiligers tot geweldgebruik zijn gekomen (de piraterijdreiging, het overleg van de teamleider met de kapitein, het handelen van het maritieme beveiligingspersoneel, effecten daarvan op het schip waarvan de piraterijdreiging uitgaat, etc). Ook de communicatie met MSCHOA en andere schepen in het gebied kan bij de verantwoording achteraf van belang zijn.

5. Privacy impact assessment

PM

6. Regeldruk

PM

7. Werklasteffecten en financiële gevolgen

PM

8. Internetconsultatie

PM

II. ARTIKELSGEWIJS

Hoofdstuk 1. Algemene bepalingen

Artikel 1.1 (definities)

Deze 5 definities zijn aanvullend ten opzichte van de 20 definities die in artikel 1 van de wet al zijn opgenomen. Het betreft definities van: opslagplaats, particuliere beveiliging, particulier beveiligingsteam, toestemming, vergunning en wet. De meest relevante definities in de wet zijn: aanwenden van geweld, accrediterende instantie, beschermingsmaatregelen, certificaat, geaccrediteerde certificerende instelling, geweld, gewelddmiddel, piraterij, schip, reder, particulier maritiem beveiligingspersoneel, maritiem beveiligingsbedrijf, kapitein, teamleider, territoriale zee, transport en zeevarende.

Artikel 1.2 (aanwijzing risicogebied)

Artikel 2 van de wet verplicht ertoe om bij algemene maatregel van bestuur de zeegebieden aan te wijzen waarop de wet van toepassing is en waarvoor gewapende particuliere beveiliging is toegestaan om onder Nederlandse vlag varende schepen tegen piraterij te beschermen. Piraterij is in artikel 1,

onder n, van de wet omschreven als: iedere onwettige daad van geweld of aanhouding, alsmede iedere daad van plundering die door de bemanning of de passagiers van een particulier schip voor persoonlijke doeleinden buiten de territoriale zee van een staat wordt gepleegd jegens een ander schip, of een poging daartoe. Gezien de situatie van de afgelopen jaren wordt een deel van de Indische Oceaan, de Golf van Aden en de Rode Zee aangewezen. Dit gebied is in internationaal verband al langer als High Risk Area aangewezen, gelet op de piraterij-incidenten in de afgelopen jaren en de noodzaak van bescherming van koopvaardij schepen die in of door het gebied varen. Voorheen, toen de wet- en regelgeving inzake particuliere maritieme beveiliging nog niet van kracht was, was op onder Nederlandse vlag varende schepen in het gebied alleen militaire bescherming mogelijk. De ondersteunende organisatie voor dit gebied is het Maritime Security Centre-Horn of Africa (MSCHOA). De aanduiding van het zeegebied in dit artikel is gebaseerd op het meest recente Industry Releasable Threat Bulletin (nr. O12, uitgegeven op 15 maart 2019) dat is opgesteld door EU NAVFOR en de Combined Maritime Forces. Eerder was dit gebied wat groter.¹⁶

Indien in de toekomst in internationaal verband andere High Risk Areas zouden worden aangewezen, kunnen deze worden toegevoegd aan dit artikel, zodat ook voor die gebieden, onder voorwaarde van “VPD tenzij”, private beveiliging van koopvaardij schepen die onder Nederlandse vlag varen mogelijk zal zijn.

Hoofdstuk 2. De toestemming voor de inzet van particulier maritiem beveiligingspersoneel

Artikel 2.1 (uitgangspunt van de Nederlandse wet)

Dit artikel stelt nog eens nadrukkelijk dat het uitgangspunt van de Nederlandse wet is dat bescherming van onder Nederlandse vlag varende koopvaardij schepen tegen piraterij een overheidstaak is, tenzij de overheid niet in staat is deze bescherming te bieden (zie artikel 4, tweede lid aanhef en onder a en b van de wet). Dit uitgangspunt is tijdens de parlementaire behandeling van het initiatiefwetsvoorstel door de regering meerdere malen benadrukt. Het houdt in dat bescherming van koopvaardijtransporten door internationaal ‘erkende’ risicogebieden zoveel mogelijk wordt geboden door militairen, overeenkomstig het operationeel concept van de Commandant der Strijdkrachten. Bescherming van overheidswege is daarmee de eerste optie. Alleen als die bescherming niet of niet binnen redelijke termijn kan worden geboden, of het ontbreken van overheidsbescherming voor de reder leidt tot het veelvuldig moeten afslaan van opdrachten (wegens te hoge kosten van militaire bescherming), komt bescherming van het transport met inzet van particuliere beveiligers door het aangewezen zeegebied aan de orde. Het expliciteren van dit uitgangspunt is mede van belang in verband met (de interpretatie van) de (Nederlandse) Wet markt en overheid en de daaruit voortvloeiende gedragsregels. Hoewel particuliere maritieme beveiliging naar zijn aard geen overheidstaak is, maar een marktactiviteit, is de overheid ten volle verantwoordelijk voor de kwaliteit van de dienstverrichting door particuliere bedrijven (vergunningverlening) en voor de naleving van de gestelde eisen door deze bedrijven (toezicht en handhaving). Dit zijn wel overheidstaken.

Artikelen 2.2 en 2.3 (toestemming, criteria “overheid, tenzij”)

Deze artikelen werken het uitgangspunt van de wet uit. Daarin komt ook de samenwerking tussen de Minister van Defensie (verantwoordelijk voor militaire bescherming) en de Minister van Justitie en Veiligheid (verantwoordelijk voor particuliere gewapende bescherming) tot uitdrukking (zie ook artikel

¹⁶ Het genoemde Bulletin wordt vertrouwelijk gedistribueerd door het Maritime Security Centre-Horn of Africa (MSCHOA) dat zetelt in Brest (Frankrijk). De nieuwe begrenzing is vanaf 1 mei 2019 gaan gelden. De voorlaatste wijziging dateert van 1 december 2015.

5 van de wet). De procedure sluit nauw aan bij de voorheen bestaande aanvraag- en toestemmingsprocedure die alleen op militaire bescherming betrekking had.

Artikel 4 van de wet bepaalt dat reders toestemming kunnen verkrijgen voor inzet van gewapende particuliere beveiligers voor een transport dat weliswaar voor militaire bescherming in aanmerking komt, maar deze bescherming niet of niet binnen redelijke termijn kan worden geboden of indien naar het oordeel van Onze Minister van Justitie en Veiligheid, aanvaarding van militaire bescherming:

- a. zou nopen tot aanpassing van de beoogde vaarroute van meer dan een bij algemene maatregel van bestuur te bepalen aantal zeemijlen, of
- b. zou leiden tot een bij algemene maatregel van bestuur te bepalen percentage extra kosten ten opzichte van de kosten voor particulier maritiem beveiligingspersoneel.

Artikel 2.3 bepaalt het aantal om te varen zeemijlen op 100 (eerste lid) en het percentage extra kosten op 40 procent (tweede lid). Deze criteria doen recht aan het uitgangspunt van militaire bescherming, maar bieden voldoende ruimte voor de mogelijkheid van particuliere beveiliging. Bij de afweging om tot deze invulling te komen is meegewogen dat militaire bescherming, indien mogelijk, de voorkeur heeft. Militaire bescherming geschiedt volgens het VPD-concept van de Commandant der Strijdkrachten zoals zich dat in de loop der tijd ontwikkeld heeft. Particuliere beveiliging is gebaseerd op een concept dat zich –parallel daaraan- in internationaal verband heeft ontwikkeld. Meest in het oog springend is het verschil in de omvang van het aantal beveiligers (11 militairen versus ten minste 3 particuliere beveiligers). Militaire bescherming en particuliere bescherming zijn daarmee niet volledig uitwisselbaar. De verwachting is dat inzet van particuliere beveiliging vooral tegemoet komt aan de vraag om bescherming van kleinere koopvaardis-schepen die de zogeheten “spotmarkt” bedienen. Een lager percentage voor extra kosten zou – mede in het licht van de omvang van een team voor militaire bescherming en de daaraan verbonden kosten in vergelijking tot de omvang en kosten van een team van private maritieme beveiligers - de drempel voor particuliere beveiliging te laag maken en daarmee te zeer afbreuk doen aan het uitgangspunt “VPD, tenzij”. Het betekent dus dat toestemming voor het verrichten van private gewapende maritieme beveiliging kan worden verleend, indien militaire bescherming zou leiden tot 40% extra kosten ten opzichte van de kosten van particulier maritiem beveiligingspersoneel.

Artikel 2.2 bepaalt dat de toestemming, net als voorheen, per transport wordt aangevraagd door de reder, bij het Kustwachtcentrum (zie artikel 4:1 Awb). Een transport is gedefinieerd als de verplaatsing van een schip tussen twee of meer zeehavens (artikel 1, onder s, van de wet). Het Kustwachtcentrum zal allereerst beoordelen of het betreffende transport in aanmerking komt voor bescherming, waarbij van belang is of het transport door het in artikel 1.2 aangewezen zeegebied zal varen en of de reder en de kapitein alle redelijkerwijs mogelijke beschermingsmaatregelen toepassen. Is dat niet het geval, dan zal militaire noch particuliere beveiliging aan de orde kunnen zijn. Tevens zal duidelijk moeten zijn of het accommoderen van militairen in verband met de daartoe beschikbare mogelijkheden aan boord van het schip mogelijk is. Nadat de Minister van Defensie heeft vastgesteld dat geen militaire bescherming mogelijk is, komt particuliere beveiliging aan de orde en neemt de Minister van Justitie en Veiligheid (Kustwachtcentrum) een beslissing op de aanvraag, met toepassing van de criteria van artikel 2.3 van dit besluit. Ten behoeve hiervan voegt de reder onder andere een prijsopgave bij van de kosten voor het particulier maritiem beveiligingsbedrijf waaruit ook de omvang van het beveiligingsteam blijkt, de personele samenstelling van het team, de nationaliteit van de teamleden en het merk, type en registratienummer van de aan boord te brengen vuurwapens en bijbehorende munitie (artikel 2.2, vierde lid).

Ingevolge artikel 2.2, zesde lid, kan de Minister van Justitie en Veiligheid de toestemming voor gewapende particuliere beveiliging weigeren, indien schorsing of intrekking van de vergunning op grond van een van de in artikel 14, onder a t/m f van de wet genoemde gronden wordt overwogen en in afwachting van een zorgvuldige beslissing daaromtrent, een onmiddellijke weigering geboden is

(spoedmaatregel). Het kan - bijvoorbeeld – zijn dat de minister signalen heeft verkregen waaruit blijkt dat het maritiem beveiligingsbedrijf de bij of krachtens de wet gestelde regels niet naleeft of anderszins handelt in strijd met hetgeen van een goed maritiem beveiligingsbedrijf in het maatschappelijk verkeer mag worden verwacht.

Het zogeheten “Kustwachtformulier” (onderdeel van de Regeling bescherming koopvaardij) faciliteert het aanvraag- en toestemmingsproces (artikel 2.2, zevende lid). Gezien de snelle ontwikkelingen in de spotmarkt, en het belang bij reders om snel te weten waar ze aan toe zijn, is de termijn waarop op de aanvraag wordt beslist op 48 uur gesteld (zie artikelen 4:13 en 4:14 Awb).¹⁷ Aan de toestemmingprocedure zijn voor de reder geen kosten verbonden omdat de bescherming van onder Nederlandse vlag varende koopvaardij schepen in beginsel een overheidstaak is, zodat de kosten voor het verkrijgen van deze bescherming niet door de reder behoeven te worden gedragen.

Hoofdstuk 3. De geweldsmiddelen en de nadere geweldsinstructie

Artikel 3.1 (vuurwapens en munitie)

Dit artikel benoemt welke vuurwapens en welke munitie de particuliere beveiligers mogen gebruiken bij het aanwenden van geweld, welke ook binnen Europa zijn toegestaan bij bescherming van de koopvaardij.¹⁸ Het betreft een semi-automatisch schoudervuurwapen waarmee kogels kunnen worden afgevuurd die geschikt zijn om door metaal heen te dringen. Het vaststellen van een maximumkaliber is de meest efficiënte benadering waarbij het maximum van .50 (12,7 mm) het meest passend lijkt. In een uiterste geval zullen de particuliere beveiligers immers trachten de motor van het piratenschip uit te schakelen. Boven het genoemde maximum wordt niet meer van een “klein kaliber” gesproken. Het tweede lid bepaalt dat elk teamlid over ten hoogste twee vuurwapens met bijbehorende munitie mag beschikken. Dit voorschrift, dat aan de Franse wetgeving is ontleend, begrenst, tezamen met de omvang van het beveiligingsteam, het totale aantal vuurwapens en daarbij behorende munitie dat aan boord van het schip aanwezig mag zijn.

Ter toelichting zij nog vermeld dat de inwerkingtreding van de Wet ter Bescherming Koopvaardij gepaard gaat met een gelijktijdige wijziging van de Wet wapens en munitie (hierna Wwm). Die wijziging houdt in dat aan artikel 3a Wwm een vijfde lid wordt toegevoegd, dat bepaalt dat de artikelen 26, eerste lid en 27, eerste lid, van de Wwm niet van toepassing zijn op particulier maritiem beveiligingspersoneel dat optreedt krachtens het bepaalde in de WtBK. De genoemde artikelen in de Wwm verbieden het voorhanden hebben en het dragen van o.a. wapens die in artikel 3.1. worden toegestaan voor particuliere maritieme beveiligers. Aangezien maritieme beveiligingsbedrijven gebruik maken van opslagplaatsen op schepen of op land in de buurt van een risicogebied (artikel 5.10 van dit besluit), is bij de uitvoering van de WtBK geen sprake van vervoeren, invoeren of uitvoeren van wapens op Nederlands grondgebied. Een uitzondering in de Wwm voor die handelingen is dan ook niet nodig geoordeeld door de wetgever.¹⁹

Artikelen 3.2 en 3.3 (wapenkluis, verantwoordelijkheid teamleider, kapitein)

Deze artikelen gaan over de veilige opslag en het beheer van de vuurwapens en de bijbehorende munitie aan boord van het schip. Onder het beheer van de vuurwapens wordt ook het noodzakelijke onderhoud verstaan. In de Regeling bescherming koopvaardij zijn enkele nadere regels opgenomen

¹⁷ Kamerstukken II 2017/18, 34558, nr. 9.

¹⁸ Vgl. artikel 6, tweede lid, van richtlijn 91/477/EEG van de Raad inzake de controle op de verwerving en het voorhanden hebben van wapens, zoals gewijzigd bij richtlijn (EU) 2017/853 van het Europees parlement en de Raad van 17 mei 2017 en de opsomming van wapens en munitie in bijlage II onder A.

¹⁹ Kamerstukken II 2016/17, 34558, nr. 6.

over de wapenkluis in verband met de veiligheid van opvarenden en andere personen en de inherente risico's die aan omgang met vuurwapens en munitie zijn verbonden.

Artikel 3.4 (nadere geweldsinstructie)

De belangrijkste regels over de aanwending van geweld zijn in artikel 9 van de wet opgenomen.²⁰ In aanvulling daarop en met inachtneming daarvan worden in artikel 3.4 enkele nadere regels uitgeschreven. Tezamen vormen zij de wettelijke geweldsinstructie voor het particulier maritiem beveiligingspersoneel.

Daarbij zij opgemerkt dat de regels van artikel 9 van de wet van hogere orde zijn dan de regels in het besluit. Dat betekent dat de regels van artikel 3.4 moeten worden gelezen en toegepast in aanvulling op en met inachtneming van de regels van artikel 9 van de wet. Zo wordt – bijvoorbeeld - artikel 3.4, eerste lid, dat het waarschuwingsschot in de lucht voorschrijft, alvorens een beveiliging bevoegd is om gericht te schieten, beïnvloed door het vijfde en zesde lid van artikel 9, waarin is bepaald dat voorafgaande waarschuwing, zoals het lossen van een waarschuwingsschot, achterwege kan blijven, indien de omstandigheden van het geval een waarschuwing niet toelaten. Hiervan kan sprake zijn indien de gebeurtenissen elkaar zo snel opvolgen dat het lossen van een of meer waarschuwingsschoten geen optie meer is. Overigens gaat aan het ter hand nemen van de vuurwapens en het dreigend tonen ervan, alvorens een waarschuwingsschot te lossen, een opdracht van de teamleider vooraf, tenzij deze opdracht redelijkerwijs niet kan worden afgewacht (artikel 9, zesde lid, van de wet). Ook het lossen van een waarschuwingsschot vergt een opdracht van de teamleider, tenzij deze redelijkerwijs niet kan worden afgewacht (artikel 9, zesde lid, van de wet). Aan de opdracht van de teamleider gaat overleg tussen de teamleider en de kapitein vooraf, tenzij dit overleg of de uitkomst daarvan redelijkerwijs niet kan worden afgewacht (artikel 9, zevende lid van de wet).

Voor een goed begrip worden hierna alle regels van de geweldsinstructie onder elkaar gezet:

Artikel 9 van de wet

1. Het particulier maritiem beveiligingspersoneel is bevoegd bij dreigend gevaar van piraterij de vuurwapens, bedoeld in artikel 3.1 van dit besluit, ter hand te nemen, op te stellen en dreigend te tonen.
2. Het particulier maritiem beveiligingspersoneel is bevoegd geweld aan te wenden en daarbij gebruik te maken van de vuurwapens, bedoeld in artikel 3.1 van dit besluit, voor zover dat noodzakelijk is ter afwending van dreigend gevaar van piraterij en dat doel niet op een andere wijze kan worden bereikt.
3. Het particulier maritiem beveiligingspersoneel onthoudt zich van geweld gericht op het toebrengen van dodelijk letsel.
4. Het gebruik van geweld dient in verhouding tot het beoogde doel redelijk en gematigd te zijn.
5. Aan het gebruik van geweld gaat een waarschuwing vooraf, tenzij de omstandigheden een waarschuwing niet toelaten.
6. Het particulier maritiem beveiligingspersoneel gebruikt geen geweld dan na

²⁰ Geweld: elke dwangmatige kracht van meer dan geringe betekenis, uitgeoefend op personen of zaken (artikel 1, onder f, van de wet).

Aanwenden van geweld: het gebruiken van geweld en het dreigen met geweld, waaronder wordt begrepen het ter hand nemen van een vuurwapen (artikel 1, onder a, van de wet).

opdracht van de teamleider, tenzij deze opdracht redelijkerwijs niet kan worden afgewacht.²¹

7. De teamleider geeft geen opdracht tot het gebruik van geweld dan nadat hij in overleg met de kapitein heeft vastgesteld dat de getroffen beschermingsmaatregelen niet tot afwending van het gevaar van piraterij hebben geleid, tenzij dit overleg of de uitkomst daarvan redelijkerwijs niet kan worden afgewacht.

Artikel 3.4 van dit besluit

1. In aanvulling op en met inachtneming van artikel 9 van de wet geldt dat een particuliere maritieme beveiligiger, ter afwending van dreigend gevaar van piraterij, alvorens gericht te schieten, een of meer waarschuwingsschoten in de lucht afvuurt.
2. Als het gevaar daarmee niet is afgewend, vuurt de particuliere maritieme beveiligiger voor de boeg van het schip waarvan de piraterijdreiging uitgaat en daarna, als het gevaar niet is geweken of afgewend, op de motor van het schip met het doel het schip het varen te beletten.
3. Als in het uiterste geval het gevaar niet is geweken of afgewend, en er onmiddellijk gevaar dreigt voor het leven of de veiligheid van de opvarenden van het te beschermen schip, is de particuliere maritieme beveiligiger bevoegd om te vuren op de niet vitale delen van het lichaam van personen op het schip waarvan de piraterijdreiging uitgaat.
4. Het derde lid is eveneens van toepassing indien personen op het schip waarvan de dreiging van piraterij uitgaat, zich toegang tot het te beschermen schip trachten te verschaffen of hebben verschaft.

Voor wat betreft de relatie tussen de wettelijke geweldsinstructie en het leerstuk van noodweer, merk ik het volgende op. Een van de redenen voor het tot stand brengen van een aparte wet, waarin de bescherming van onder Nederlandse vlag varende koopvaardij schepen door de inzet van particuliere maritieme beveiligigers mogelijk wordt gemaakt, is gelegen in het geweldsmonopolie, dat te allen tijde bij de overheid berust. Dat betekent dat de wetgever de regels vaststelt die inhoud geven aan het gebruik van geweld, in relatie tot het doel van het optreden van de particuliere beveiligigers (bescherming schip, lading en opvarenden) en de omstandigheden waarin zij genoodzaakt kunnen zijn de aan hen toegekende geweldsbevoegdheden te gebruiken om de dreiging van piraterij af te wenden door de wapens ter hand te nemen, op te stellen en dreigend te tonen en zo nodig te gebruiken. Die omstandigheden kunnen sterk variëren (volle zee, dag/nacht, weersomstandigheden, vaarsnelheid etc).

Met het oog op het gebruik van geweld ter afwending van dreigend gevaar van piraterij zijn zowel de toegestane vuurwapens en de te gebruiken munitie alsook de criteria voor het gebruik ervan, in artikel 9 van de wet en artikel 3.4 van dit besluit gepreciseerd. Met deze wettelijke regels wordt de rechtszekerheid gediend. Bij geweldsaanwending zullen de particuliere beveiligigers en hun teamleider, alsook de kapitein, zich op deze regels kunnen beroepen. In het kader van de strafrechtelijke verantwoording zal het leerstuk van noodweer, dan wel noodweerexces, naar verwachting uitsluitend een restfunctie vervullen aangezien het openbaar ministerie en de strafrechter het geweldgebruik primair zullen beoordelen en toetsen aan de regels van de geweldsinstructie. Deze beoordeling is niet anders dan ten aanzien van *overheidsfunctionarissen* die gerechtigd zijn om geweld te gebruiken en voor wie – met het oog op door hen te hanteren geweldsmiddelen - een geweldsinstructie is vastgesteld. In uitzonderlijke omstandigheden kan ook een *particuliere beveiligiger* een beroep doen op

²¹ De teamleider is de particuliere maritieme beveiligiger die door het maritiem beveiligingsbedrijf is aangewezen als leidinggevende over het overige particulier maritiem beveiligingspersoneel en die de operationele leiding heeft tijdens het transport (artikel a onder q van de wet).

noodweer c.q. noodweerecnes, net als een overheidsfunctionaris. In dat geval wordt zijn verdedigingshandelen ook aan die strafrechtelijke leerstukken getoetst.

Hoofdstuk 4. De vergunning

Artikel 4.1 (reikwijdte)

Dit artikel expliciteert de reikwijdte van de Nederlandse vergunning.

Artikel 4.2 (duur/voorschriften per vergunning)

Dit artikel bepaalt de geldigheidsduur van de vergunning op ten hoogste drie jaar. Na initiële verlening kan zij telkens met ten hoogste drie jaar worden verlengd. Voor de behandeling van de aanvraag (initiële verlening of verlenging) worden kostendekkende leges in rekening gebracht. De tarieven daarvoor zijn opgenomen in de Regeling bescherming koopvaardij. Het derde lid bepaalt dat er voorschriften aan de vergunning kunnen worden verbonden, onder andere met het oog op het overheidstoezicht en de samenwerking met andere staten in het kader van maritieme beveiligingswetgeving. Met inachtneming van de algemene regels en beginselen over wijziging van beschikkingen, kunnen de voorschriften gedurende de looptijd van de vergunning worden gewijzigd of aangepast indien de omstandigheden daartoe aanleiding geven. De Belgische maritieme beveiligingswet kent een geldigheidsduur van de vergunning van ten hoogste drie jaar, bij de vergunningverlening te bepalen. De Duitse wet kent een vaste geldigheidsduur voor de vergunning van twee jaar.

Artikel 4.3 (beslistermijn)

De beslistermijn op de aanvraag om vergunning wordt in dit besluit op acht weken bepaald en kan eenmalig worden verlengd met twaalf weken indien nader onderzoek of advies van een derde nodig is (zie artikelen 4:13 en 4:14 Awb).

Artikel 4.4 (overgang van de vergunning op een derde)

De vergunning om gewapende maritieme beveiligingsdiensten aan te bieden of te verrichten is niet overdraagbaar (artikel 13, derde lid, van de wet). Dit betekent dat de vergunning niet kan worden verkocht aan een derde. Het laat echter onverlet dat een vergunning op een andere onderneming moet kunnen overgaan bij fusie of splitsing. Voor een dergelijke overgang eist artikel 4.4 de voorafgaande toestemming van de Minister van Justitie en Veiligheid. Met het van overeenkomstige toepassing verklaren van artikel 14 van de wet, wordt verduidelijkt dat de aanvraag om de vergunning op een andere rechtspersoon over te laten gaan, onder andere aan de intrekkingsoorzaken van artikel 14 van de wet wordt getoetst.

Artikel 4.5 (schorsing van de vergunning)

Artikel 14 van de wet regelt de gronden voor intrekking of schorsing van de vergunning. In aanvulling hierop bevat dit artikel enkele procedurele voorschriften die voor een schorsing noodzakelijk zijn (duur, einde, verlenging). Het vierde lid regelt dat schorsing van de vergunning geen gevolgen heeft voor transporten waarvoor toestemming is verleend en die zich reeds in het in artikel 2.1 aangewezen zeegebied bevinden of geen mogelijkheid meer hebben om dat te ontwijken.

Hoofdstuk 5. Wettelijke eisen verlening certificaten en vergunning

Afdeling 5.1 De set van normen en regels

Artikel 13, tweede lid, van de wet is de kernbepaling van het Nederlandse vergunningstelsel, dat in belangrijke mate is gestoeld op zelfregulering (accreditatie, certificering) waaraan maritieme beveiligingsbedrijven zich vrijwillig onderwerpen. Het bepaalt ten eerste dat bij algemene maatregel

van bestuur een set van normen en regels wordt vastgesteld, waaraan de aanvrager moet voldoen om een certificaat te verkrijgen. In de tweede plaats bepaalt artikel 13, tweede lid, dat tot de set van normen en regels in ieder geval behoren de normen opgenomen in de meest recente versie van de normdocumenten voor maritieme beveiligingsbedrijven van de International Organization for Standardization. De artikelen 5.1 en 5.2 geven uitwerking aan dit stelsel.²²

Artikelen 5.1 (verlening certificaten)

Dit artikel bepaalt dat, op aanvraag van een maritiem beveiligingsbedrijf, een geaccrediteerde certificerende instelling, op grond van artikel 13, tweede lid, van de wet een certificaat verleend, indien het maritiem beveiligingsbedrijf aan de normdocumenten 28000:2007, 28007:2015 of 9001:2012 van de International Organization for Standardization (ISO voldoet én aan de regels zoals vastgesteld bij en krachtens de artikelen in afdeling 5.2. Artikel 5.1 wijst drie relevante ISO-normdocumenten aan waarvan een certificaat dient te worden overgelegd. Bij elk van deze certificaten is een verbinding te leggen met de wettelijke eisen die in afdeling 5.2 van dit besluit aan maritieme beveiligingsbedrijven worden gesteld.

Elke geaccrediteerde certificerende instelling die door de Minister van Justitie en Veiligheid is aangewezen als certificerende instelling voor één of meer van de genoemde ISO-normen en de verlening van het daarbij behorende certificaat, zal gevraagd worden de conformiteit met de Nederlandse regels afzonderlijk in de verklaring kenbaar te maken (certificaat plus aanvullende verklaring).

- 28000: kwaliteitseisen voor bedrijven in logistiek- en transportketens
- 28007: kwaliteitseisen voor bedrijven in de sector gewapende maritieme beveiliging
- 9001: kwaliteitseisen voor bedrijfsmanagementsystemen

Artikel 5.2 (verlening vergunning)

Dit artikel bevat een voorziening ("terugvaloptie") voor het geval een of meer van de in artikel 5.2 bedoelde certificaten niet zijn afgegeven met inachtneming van de regels die voor maritieme beveiligingsbedrijven bij en krachtens de artikelen in afdeling 5.2 gelden. De certificaten zijn dan géén certificaten als bedoeld in artikel 1 onder d van de wet. Het artikel bepaalt dat in dat geval Onze Minister (lees: de ILT) in het kader van de aanvraag van de vergunning beoordeelt of het maritiem beveiligingsbedrijf aan die regels voldoet.

Afdeling 5.2 Eisen aan het maritiem beveiligingsbedrijf

§ 5.2.1. Algemene eisen

Artikel 5.3 t/m 5.7 (eisen maritiem beveiligingsbedrijf)

Deze artikelen stellen enkele ondernemingsrechtelijke eisen aan de maritieme beveiligingsbedrijven die een Nederlandse vergunning willen verkrijgen en behouden. Daartoe wordt geëist dat de onderneming transparant en betrouwbaar is, dat de continuïteit is gewaarborgd, dat de organisatie van de onderneming verantwoord, betrouwbaar en controleerbaar is en dat er een stelsel van intern toezicht is ingericht. Aan maritieme beveiligingsbedrijven die niet in de EU/EER zijn gevestigd, wordt de eis gesteld dat zij hun maritieme beveiligingswerkzaamheden geheel of gedeeltelijk organiseren vanuit een nevenvestiging in Nederland, die is ingeschreven in het Handelsregister.

²² Zie het kabinetsstandpunt inzake certificatie en accreditatie in het kader van het overheidsbeleid, Kamerstukken II 2015/16, 29304, nr. 6.

§.5.2.2 Eisen verrichten gewapende beveiligingswerkzaamheden

Artikel 5.8 (eisen particulier maritiem beveiligingsteam)

Dit artikel stelt eisen aan de leden van het op een transport in te zetten particulier maritiem beveiligingsteam. Elk lid van het team dient betrouwbaar en medisch geschikt te zijn, vakbekwaam en geoefend te zijn en bekend te zijn met de Nederlands wetgeving en het door het vergunde maritieme beveiligingsbedrijf gevoerde beleid. Zij dienen in staat te zijn alle (wettelijke) voorschriften en het beleid en alle daaruit voortvloeiende instructies van de vergunninghouder goed en volledig uit te voeren. De leeftijd van de beveiligers wordt op ten minste 18 jaar gesteld, op het moment van daadwerkelijke inzet (eerste lid). De omvang van het particulier beveiligingsteam is bepaald op ten minste drie beveiligers zoals in de brief van de regering bij de behandeling van het wetsvoorstel in de Eerste Kamer is aangekondigd (tweede lid).²³ Hoewel het model Guardcon-contract dat de reders en beveiligingsbedrijven gebruiken, uit gaat van een teamomvang van minimaal vier personen, acht de regering het verantwoord om in bepaalde (bijzondere) omstandigheden een team met een omvang van drie particuliere beveiligers toe te staan: als het schip zeer klein, snel en wendbaar is en de bemanningsleden deelnemen aan het houden van de wacht als door risicogebied wordt gevaren.

De betrouwbaarheid van een particuliere beveiligers kan door het maritiem beveiligingsbedrijf worden beoordeeld aan de hand van een recente Verklaring omtrent het gedrag of een buitenlands equivalent daarvan. Ook heeft de Minister van Justitie en Veiligheid toegang tot de justitiële documentatie in het kader van verlenen of intrekking van de vergunning. De medische geschiktheid voor het verrichten van gewapende particuliere beveiligingswerkzaamheden op een schip kan worden beoordeeld aan de hand van een recente medische verklaring die is afgegeven door een geneeskundige of een medisch specialist.

Artikel 5.9 (veilige opslag vuurwapens en munitie)

Dit artikel regelt de verantwoordelijkheid van het maritiem beveiligingsbedrijf voor een veilige omgang met vuurwapens en munitie, tijdens de opslag ervan op een opslagplaats rondom het in artikel 2.1 aangewezen zeegebied waarvan het bedrijf gebruik maakt, aan boord van het te beschermen schip en tijdens het vervoer tussen de opslagplaats en het te beschermen schip. Onder een opslagplaats wordt in artikel 1 van dit besluit verstaan: een locatie op het land of een schip dat dient als opslagplaats voor vuurwapens en munitie.

Ingevolge het tweede lid van artikel 5.9 maakt het maritiem beveiligingsbedrijf zijn beleid en instructies voor de veilige opslag van vuurwapens en munitie in deze situaties voldoende kenbaar aan het op een transport in te zetten particulier maritiem beveiligingsteam. Eventueel kunnen nadere regels worden opgenomen in de Regeling bescherming koopvaardij (o.g.v. artikel 8 van de wet en het derde lid).

Artikel 5.10 (gebruik van opslagplaatsen)

Om de veiligheid van de opgeslagen vuurwapens en munitie te kunnen waarborgen bepaalt artikel 5.10 dat het maritiem beveiligingsbedrijf uitsluitend gebruik maakt van opslagplaatsen waarmee contractuele afspraken bestaan en die zich bereid verklaren zich periodiek te laten controleren door de betreffende kuststaat, de vlaggenstaat, de met toezicht belaste ambtenaren en zo nodig een door de minister aan te wijzen derde partij.

Het ligt in de rede dat de particuliere maritieme beveiligingsbedrijven gebruik kunnen maken van de opslagplaatsen die ook voor militaire bescherming worden gebruikt. Het Ministerie van Defensie maakt gebruik van wapendepots op het vaste land die door of in opdracht van de overheid van de landen waar deze depots zich bevinden, worden beheerd. Het Ministerie van Defensie heeft daartoe met de overheden van andere landen afspraken gemaakt.

²³ Kamerstukken I 2018/19, nr. F. Overigens heeft een enkel land, zoals Italië, wettelijk geregeld dat het team een minimale omvang van vier beveiligers moet hebben. Italië overweegt dit aantal naar drie terug te brengen.

Voor zover de opslagplaats zich op een schip bevindt, is het van belang dat er goede contractuele afspraken bestaan met de bedrijven die deze diensten aanbieden. Daarbij is ook het toezicht door de vlaggenstaat op de veiligheid van de opslag van belang en. Momenteel zijn er vier bedrijven die floating armoury-diensten aanbieden op verschillende locaties rond de Golf van Aden. Twee van deze bedrijven zijn ISO 28007 gecertificeerd.

Artikel 5.11 (handboeien)

Dit artikel draagt het maritieme beveiligingsbedrijven en de teamleider op zorg te dragen voor beschikbaarheid van handboeien bij de uitvoering van de werkzaamheden. Zekerheidshalve worden deze handboeien voorgeschreven. Daarbij moet worden opgemerkt dat de inzet van particuliere maritieme beveiligers erop gericht zal zijn te voorkomen dat piraten aan boord komen van een koopvaardij-schip. Dit is een verschil met internationale anti-piraterijmissies. Voor zover dit toch gebeurt zullen de bemanning en de particuliere maritieme beveiligers zich doorgaans terugtrekken in de zogeheten citadel van het schip. Er zijn echter situaties denkbaar waarbij piraten om humanitaire redenen aan boord gehaald moeten worden, of overmeesterd worden. In zulke gevallen zal er behoefte zijn aan het boeien van betrokkenen.

Artikel 5.12 (camera's en microfoons)

Dit artikel geeft uitwerking aan artikel 11 van de wet, dat het maritiem beveiligingspersoneel verplicht om bij de uitvoering van de maritieme beveiligingswerkzaamheden gebruik te maken van camera's en microfoons. De wet draagt op om beeld- en geluidsopnamen te maken vanaf het moment van dreigend gevaar van piraterij tot het moment dat de dreiging is geweken of afgewend. De opnamen dienen te worden vastgelegd in bestanden. Het is de teamleider die bepaalt wanneer de camera's of microfoons worden aangezet (artikel 11, derde lid, van de wet). Hij kan daarbij aansluiten bij het moment dat het particulier maritiem beveiligingspersoneel bevoegd is, op grond van artikel 9, eerste lid van de wet, de in artikel 3.1 aangewezen vuurwapens ter hand te nemen, op te stellen of dreigend te tonen.

Artikel 5.12 draagt het maritiem beveiligingsbedrijf op om zorg te dragen voor voldoende beschikbaarheid van deugdelijke camera's en microfoons bij de uitvoering van maritieme beveiligingswerkzaamheden. Het maritiem beveiligingsbedrijf zal zich hierbij kunnen laten leiden door de normen en standaarden die hiervoor in internationaal verband worden ontwikkeld in het kader van de verantwoording van geweldgebruik.

De nadere regels aangaande een drietal in dit artikel genoemde onderwerpen zijn in de Regeling bescherming koopvaardij opgenomen. Deze betreffen:

- a. de aard van de camera's en microfoons en de verantwoordelijkheid van het functioneren ervan;
- b. de functionele of technische vereisten van de beeld- en geluidsopnamen;
- c. de termijn voor het bewaren en vernietigen van de beeld- en geluidsopnamen.

Aan de –facultatieve- delegatiegrondslag van artikel 11, vijfde lid, van de wet, wordt voorshands geen uitvoering gegeven. Deze biedt de mogelijkheid om het maritiem beveiligingspersoneel te verplichten om tijdens het transport door het in artikel 1.2 aangewezen zeegebied om camera's en microfoons aan te zetten. Het voert te ver om nu reeds zulke verplichtingen om te leggen omdat daarmee ook (vele) dagen gemoeid kunnen zijn waarin niets gebeurt. Volstaan kan worden met de wettelijke bevoegdheid van het particulier maritiem beveiligingspersoneel om, op instructie van de teamleider, bij de uitvoering van de beveiligingswerkzaamheden beeld- of geluidsopnamen te maken. Dit omvat bijvoorbeeld ook, indien geweld is gebruikt, het maken van beeld- of geluidsopnamen vanaf het moment waarop het noodzakelijk is om handboeien aan te leggen bij aangehouden personen en het aansluitende vervoer van deze personen naar een zeehaven.

De bevoegdheid van de teamleider om de gemaakte beeld- of geluidsopnamen aan de kapitein te verstrekken met het oog op diens rapportage- en meldverplichtingen van artikel 12 van de wet, is in artikel 11, vierde lid, van de wet opgenomen.

De beeld- en geluidsopnamen hebben een relatie met de rapportage- en meldingsplicht van artikel 12 van de wet. Ten behoeve van het overheidstoezicht wordt na afloop van elk transport waarop particuliere maritieme beveiliging is ingezet, aan de Minister van Justitie en Veiligheid gerapporteerd, door zowel de teamleider als de kapitein, elk vanuit hun eigen rol. Voorts wordt, ten behoeve van de strafrechtelijke verantwoording van het aangewende geweld, door de kapitein onverwijld melding gemaakt –aan het openbaar ministerie- van iedere aanwending van geweld en van ieder gebruik van handboeien. De formulieren voor deze rapportages, alsook voor de melding, zijn onderdeel van de Regeling bescherming koopvaardij.

Artikel 5.13 (beleid en instructies maritiem beveiligingspersoneel)

Dit artikel draagt het maritiem beveiligingsbedrijf op om zijn beleid met betrekking tot het verrichten van de gewapende maritieme beveiligingswerkzaamheden, en de daaruit voor het particulier maritiem beveiligingsteam voortvloeiende instructies te onderhouden en voortdurend te actualiseren. Het draagt het maritiem beveiligingsbedrijf ook op om ervoor zorg te dragen dat hij te allen tijde aan de met toezicht belaste ambtenaren inzicht kan bieden in zijn actuele beleid en de instructies.

§.5.2.2 Bewaarplicht en bescherming persoonsgegevens

Artikel 5.14 (bewaarplicht gegevens)

Dit artikel draagt het maritiem beveiligingsbedrijf op om zijn bedrijfsvoering zo in te richten dat alle voor gegevens die de getrouwe naleving van de wet aantonen, worden geadmistreerd. Het gaat daarbij, met uitzondering van de aan de minister verzonden rapportages en de onderliggende gegevens die aan een bewaartermijn van drie jaar zijn gebonden, over actuele bedrijfsgegevens. Het draagt het beveiligingsbedrijf ook op om ervoor zorg te dragen dat hij te allen tijde aan de met toezicht belaste ambtenaren inzicht kan bieden in de actuele en volledige administratie van de gegevens.

Artikel 5.15 (beveiliging, privacyreglement)

Dit artikel werkt de kernelementen van de vereisten voor een zorgvuldige en behoorlijke verwerking van persoonsgegevens uit. Het draagt het maritiem beveiligingsbedrijf op om passende technische en organisatorische maatregelen te treffen om de persoonsgegevens te beveiligen tegen verlies of onrechtmatige verwerking. Het draagt het maritiem beveiligingsbedrijf ook op om een privacyreglement vast te stellen en daarnaar te handelen.

Hoofdstuk 6. Wijziging andere besluiten

Artikel 6.1 (wijziging Besluit justitiële en strafvorderlijke gegevens)

Deze wijzigingen maken –achtereenvolgens - een rechtstreekse verstrekking van justitiële en strafvorderlijke gegevens mogelijk ten behoeve van de strafrechtelijke handhaving van de Wet ter Bescherming Koopvaardij jegens personen (recidive), de verlening aan en intrekking van de vergunning aan een maritiem beveiligingsbedrijf door de Minister van Justitie en veiligheid en de geaccrediteerde certificerende instellingen ten behoeve van de betrouwbaarheidsbeoordeling met het oog op het verlenen van het certificaat, als bedoeld in artikel 5.1 van het besluit,

Hoofdstuk 7. Slotbepalingen

Artikel 7.1 (inwerkingtreding)

Deze inwerkingtredingsbepaling bepaalt dat dit besluit op hetzelfde tijdstip in werking treedt als de wet. Ingevolge artikel 22 van de wet treedt de wet in werking op een bij koninklijk besluit te bepalen tijdstip, dat voor de verschillende artikelen of onderdelen ervan verschillend kan worden vastgesteld. Voor inwerkingtreding van de wet is in elk geval nodig dat alle uitvoeringsregelgeving (besluit, ministeriële regeling en de beleidsregels m.b.t. gelijkwaardigheid van buitenlandse vergunningen) gereed is, zodat de uitvoeringsorganisaties voldoende tijd hebben om zich voor te bereiden op de nieuwe taken. Gestreefd wordt naar inwerkingtreding op 1-1-2021.

Artikel 7.2 (citeertitel)

De wijze van citeren wijkt iets af van de citeertitel van de wet (Wet ter Bescherming Koopvaardij). De reden daarvan is dat de citeertitel van de wet, zijnde een initiatiefwet, niet geheel in overeenstemming is met de Aanwijzingen voor de regelgeving. De hoofdletters verwijzen naar de oorspronkelijke initiatiefnemers van het wetsvoorstel.²⁴

De Minister van Justitie en Veiligheid,

Ferd Grapperhaus

²⁴ De toenmalige Kamerleden Ten Broeke en Knops. Later hebben de Kamerleden Koopmans en Van Helvert de verdediging van het wetsvoorstel overgenomen (Kamerstukken I 2018/19, 34558, C, resp. Kamerstukken II 2017/18, 34558, nr. 8)